

ikke straks væsentlig højere Lønning, end man skal give en privat Medhjælper, men den, der er gaaet ind i Tjenestemændenes Rækker, avancerer automatisk, saaledes at han eller hun, naar vedkommende træder ud af Tjenesten, maaske har en Gennemsnitsløn af 3 000—4 000 Kr., og derfor skal vi være varsomme med at antage flere Folk end absolut paakrævet. Man indfører ogsaa en ny speciel Regel med Hensyn til Landpostbude, som gaar ud paa, at man fremtidig kun skal ansætte de Folk, der besørger Landpostture, som Tjenestemænd, for saa vidt Tjenesten varer 6—9 Timer. Efter de nugældende Regler kan en Mand blive ansat som Landpostbud, naar hans Tjenestetid er paa 3—4 Timer, og denne Bestemmelse er i Virkeligheden ganske i Modstrid med selve Tjenestemandslovens Princip, idet dennes § 1 udtrykkelig siger, at en Tjenestemand er en Person, der som Livsgerning har et Arbejde i Statens Tjeneste, og det kan man ikke sige, at en Mand har, naar han kun er beskæftiget der 3—4 Timer daglig. Der er ikke Tvivl om, at der rent økonomisk vil kunne indvindes betydelige Besparelser for Postvæsenet, samtidig med at man faar en fuldt forsvarlig Ordning med Hensyn til Postens Besørgelse.

Endelig vil jeg gerne have Lov til at gøre et Par Bemærkninger om to Spørgsmaal, der har været drøftet en hel Del — det skal blive ganske kort. Der er først det, at vi nu er gaaet bort fra Organisationernes tekniske Forhandlingsret, og for at undgaa Misforstaaelser vil jeg gerne sige, at Venstre absolut ikke er Modstander af, at der finder en Forhandling Sted om tekniske Spørgsmaal mellem Styrelsen og Personalet i Driften. Det, der er Spørgsmaal om, er, under hvilke Former denne Drøftelse skal finde Sted, og efter min Mening er den nyttigste Form den, at der sker en vis Vekselvirkning mellem Personalet i Styrelsen og i Driften, saaledes at Mænd fra Driften en Overgang kommer ind og arbejder i Styrelsen og omvendt, saaledes som det er ved Postvæsenet, at ingen i Styrelsen kan blive Kontorbestyrer uden i et vist Antal Aar at have gjort Tjeneste i Driften. Denne Vekselvirkning mellem Styrelsen og Driften mener jeg i Virkeligheden er til overordentlig stor Nytte. Men i øvrigt mener jeg, at enhver har ikke alene Ret, men ogsaa Pligt til at henvende sig til sin overordnede i tekniske Spørgsmaal, naar han mener, at han kan paavise, at der paa et eller andet Omraade kan foretages en Forbedring i de bestaaende Tilstande. Vi øns-

sker altsaa, at der skal foregaa det bedst mulige Samarbejde her, men vi tror ikke, vi faar den bedste Ordning, naar det er Organisationerne som saadanne, der skal føre den tekniske Forhandling. Vi for vort Vedkommende er lige saa stærkt Modstandere af det gamle Vi-alene-vide-System som af et System, der gaar i Retning af Bedriftsraad indenfor vore Statsinstitutioner.

Med Hensyn til den anden Sag skal jeg kortelig sige, at vi ikke mener, at den Voldgiftsinstitution, der var Tale om, var berettiget og heller ikke, at den var særlig paakrævet. Det maa til enhver Tid være den ansvarlige Minister, der skal staa til Regnskab for den Maade, hvorpaa Loven fortolkes baade paa det ene og det andet Omraade, og dette grundlovsmæssige Ansvar kan Ministeren efter vort Skøn ikke delegere til en eller anden neutral Institution.

Jeg skal saa til Slutning sige — hvad i øvrigt ogsaa den højtærede Finansminister var inde paa —, at vi for vort Vedkommende aldeles ikke har den Opfattelse, at Tjenestemændene i Øjeblikket har nogen særlig høj Levestandard, og jeg, der kender de Forhold, ved meget vel, at de Lønninger, der nu ydes, kun afgiver forholdsvis beskedne Beløb, naar de skal stykkes ud paa de mange forskellige Budgetposter. Saadanser vi i al Almindelighed paa Stillingen, og vi deler altsaa ikke den Opfattelse, som nogle maaske kan have, at Tjenestemændene i Øjeblikket lever paa en særlig høj Levefod. Men jeg mener ogsaa, at Tjenestemændene skal se paa den anden Side af Medaillen. Der er jo ogsaa nogle, der mister meget lidt, f. Eks. mister et Postbud eller en Portør i København, der har 4 Børn, i Øjeblikket kun 14 Kr., og der er altsaa ingen Tvivl om, at han faktisk vil være bedre stillet efter den nye Lov end efter den nugældende; medens der paa andre Omraader er Tale om en ret følelig Nedgang, naturligvis særlig for de ugifte, og navnlig hvis disse samtidig faar den Nedgang i de særlige Ydelser, her er Tale om.

Men det, jeg gerne stærkt vil understrege, er, at vi dog, om jeg saa maa sige, alle sammen er i den samme Baad. Naar der er Tale om Nedgang i de sociale Udgifter og nu om Nedgang i Lønninger, skulde jeg mene, at vi har Grund til at fæste os ved det, som det ærede Medlem Hr. Rode omtalte forleden, Pengenes Købekraft. Ikke mindst Tjenestemændene har under Krigen faaet en meget gavnlige Lektion i, hvor lidt det kan betyde at faa